

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

לעכעריגע פּעסער

דער רבי לייגט אויף צו, אז ווען דער מענטש ווערט שוין נפטר וועט מען אים אויבן דערמאנען אלעס וואס ער האט געלערנט, אפילו ער האט עס שוין פארגעסן. אזוי אויף די מענטשן וועלכע הערן תורה פונעם אמת'ן צדיק און פארשטיין עס נישט, וועלן זיי אין עולם הבא עס פארשטיין.

ווייל דער עיקר תורה וואס מיר לערנען איז פאר די נשמה, אין עולם הבא וועלן די נשמות זיך אויסקענען און גוט פארשטיין און משיג זיין די תורה וואס מען האט געלערנט אדער געהערט אויף דער וועלט.

די ספרים זאגט טאקע אז דערפאר איז פארהאן שכחה אז די תורה זאל שטענדיג זיין באלויבט אויף די וועלכע לערנען איר אזוי ווי מען לערנט עס צום ערשטן מאל, ווייל אז מען לערנט עס איבער נאכן פארגעסן, איז עס ווי

ניי און באלויבט. (קהלת רבה א' אות ל"ד)
וואויל איז דער וואס פארברענגט זיינע טעג מיט אסאך תורה און עבודה.

(שיחות הר"ן כ"ו)

עס איז געווען אמאל איינער וואס האט געדינגען מענטשן אין זיין פאבריק זיי זאלן אנפילן פעסער, די פעסער זענען געווען לעכעריג, וואס מען האט אריינגעגאסן אין די פעסער איז אלעס ארויסגערינען אינדרויסן...

צווישן די ארבעטער זענען געווען טפשים, זיי האבן געזאגט: "איב אלעס וואס מיר גיסן אריין אין פעסער רינט ארויס, וואס האבן מיר זיך צו פלאגן און אריינגיסן, עס גיסט זיך סיי ווי אויס?" אבער די קלוגע האבן געזאגט: "וואס גייט מיר אן אז עס גיסט זיך אלעס אויס, איר באקום באצאלט אויפן טאג, מיין טעגליכע געהאלט באקום איר, איר בין אפגעדינגען אויפן טאג, עס גייט מיר נישט אן אז עס גיסט זיך ארויס (ויקרא רבה י"ט אות ב').

קינדער, דאס איז אן אינטערעסאנטע משל, הא? וויאזוי וואלטן מיר געטראכט זייענדיג אין אזא פאבריק?

דער רבי לערנט אונז מיט דעם משל אז אפילו אויב דו לערנסט און דו פארגעסט אלעס וועט צום סוף דיין שכר ווערן באצאלט פאר יעדן טאג וואס דו האסט זיך אנגעפלאגט.

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מְשָׁנִים קְדֻמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה י' - פּוֹן דְּעַר בְּעַרְגֵּיר מֵיטָן אַרְיֵמָאן (4)

מֵיין גּוֹטֶץ זָאל פּוֹן אַיִם נִיט זײַן פּאַרמִיטִין. און אײַךְ
הָאָב גִּינוֹמֶען דִּי זײַבִּין עֶרְטֶער צו עֲדוּת (דִּהײַנו דַּעַם גְּרוּב און
דִּי מִקְוֶה און דִּי אַלֶּע אײַבֶּרִיקֶע זײַבִּין אײַרלײַ וואַסֶּערִין)

בְּכֹן הֵינִיט. בִּיסְטוּ זײַךְ גָּאָר מֵיין גּוֹטֶץ און גָּאָר מֵיין מִזֶּל
און מֵיין גְּלִיק. בִּיסְטוּ בְּוּדֵאֵי זײַן. און זײַן זון עַר אײַז דײַן
חֶתָן. און זײַן טאַטֶע מַחֲמַת זײַן גְּדֻלוֹת ווִיל עַר אַיִם
הַרְגֶּענֶען אומזִיסְט. און אײַךְ הָאָב מײַךְ שׁוִין מִשְׁתַּדֵּל
גִּוּוֹען אַיִם מַצִּיל צו זײַן. און אײַךְ הָאָב גִּפּוֹעֶלְט אַז מִזָּאל
אַיִם לָאָזײַן. **עַל כֵּן.** זָאָלְסְטוּ ווִיסִין אַז עַר אײַז דײַן חֶתָן
(דִּהײַנו דַּעַם בְּעַרְגֶּערס זון) און דוּ זָאָלְסְט נִיט וועלִין קײַן שׁוּם
אַנְדֶּערִין חֶתָן אִין דְּעַר וועלִט.

הָאָט דִּי טאַכְטֶער צו גִּינוֹמֶען דְּעַר מוּטֶערס רײַד.
וואַרן זײַ אײַז אײַךְ גִּוּוֹען אַ יֶרֶאת שְׂמִים. און זײַ הָאָט
גִּיעֶנְפֶּערט דְּעַר מוּטֶער. אַז זײַ וועט בְּוּדֵאֵי הָאָלְטן אײַרֶע
רײַד.

אַיִז גִּינוֹמֶען דִּי טאַכְטֶער. און הָאָט גִּישִׁיקֶט אַ כְּתָב
צוּם דַּעַם בְּעַרְגֶּערס זון אִין דְּעַר תְּפִיסָה אַרײַן. אַז זײַ
הָאָלְט זײַךְ אִין אַיִם. און עַר אײַז אַיִר חֶתָן. און זײַ הָאָט
אַיִם גִּישִׁיקֶט אַזײַ ווי אַ שְׂטִיק לָאָנד קאַרט. און זײַ הָאָט
דְּרוּיף אײַם גִּימָאָלְט אַלֶּע עֶרְטֶער וואַס דִּי מוּטֶער אײַרֶע
הָאָט זײַךְ בַּהֲאָלְטִין מֵיט זײַן פּאַטֶער. וואַס זײַ זענֶען דִּי
זײַבִּין עֲדוּת. דִּהײַנו דְּעַר גְּרוּב און דִּי מִקְוֶה און דִּי
אַיַבֶּרִיקֶע כַּנְּל. דִּהײַנו זײַךְ הָאָט דְּרוּיף אײַם גִּימָאָלְט אַזײַ
ווי אַ גְּרוּב און אַזײַ ווי אַ מִקְוֶה און אַזײַ דִּי אײַבֶּרִיקֶע
זײַבִּין אײַרלײַ וואַסֶּערִין. און זײַ הָאָט אַיִם זײַער זײַער

און דִּי קײַסֶרְטֶע. קאַן אײַךְ גָּאָר נִיט טאַן אַקֶעגִין קײַסֶר.
אַיִז זײַ גִּינוֹמֶען צו דִּי מְמוֹנִים וואַס זײַ זענֶען מְמוֹנֶה
גִּוּוֹען (גִּיעֶצֶט גִּוּוֹען) אַיִם אַרײַן צו וואַרְפִּין אִין יָם אַרײַן
און זײַ אײַז גִּיקוֹמֶען צו זײַ און אײַז זײַ גִּיפּאַלִין צו דִּי פִּיס.
און זײַ הָאָט זײַ זײַער גִּיבֶּעטִין. אַז זײַ זָאָלִין דָּאָס אַיִר
צוּלִיב טאַן און זײַ זָאָלִין אַיִם אַוועק לָאָזײַן. וואַרִין
פּאַרְוואַס קוֹמֶט אַיִם מִיתָה.

און זײַ הָאָט זײַ זײַער גִּיבֶּעטִין אַז זײַ זָאָלִין נֶעמֶען
אַיִן אַנְדֶּערִין שְׁבוּי וואַס עַר אײַז חַיִּיב מִיתָה און זײַ זָאָלִין
אַיִם אַרײַן וואַרְפִּין אִין יָם. און דַּעַם בַּחוּר זָאָלִין זײַ לָאָזײַן.
הָאָט זײַ דָּאָס בײַ זײַ גִּיפּוֹעֶלְט. הָאָבִין זײַ אַיִר גִּישׁוּוואַירִין
אַז זײַ זָאָלִין אַיִם לָאָזײַן.

און זײַ הָאָבִין אַזײַ גִּיטָאן. און זײַ הָאָבִין גִּינוֹמֶען אַיִן
אַנְדֶּערִין מַעֲנֶשׁ און הָאָבִין אַיִם אַרײַן גִּיוואַרְפִּין אִין יָם
אַרײַן. און אַיִם הָאָבִין זײַ גִּילֶאָזְט. און הָאָבִין אַיִם גִּיזאַגֶט.
גײַ גײַ אײַז עַר זײַךְ אַוועק גִּינוֹמֶען. און דְּעַר בַּחוּר אײַז
שׁוִין גִּוּוֹען אַ פֶּר דַּעַת אײַז עַר זײַךְ אַוועק גִּינוֹמֶען.

און פֶּאַר דַּעַם דִּהײַנו פֶּרִיר אַיִי דְּעַר בַּחוּר אײַז אַוועק
אַיִז גִּינוֹמֶען דִּי קײַסֶרְטֶע. און הָאָט גִּירופֶן אַיִר טאַכְטֶער
און זײַ הָאָט צו אַיִר אַזײַ גִּיזאַגֶט. מֵיין טאַכְטֶער. זָאָלְסְט
וויסִין אַז דַּעַם בְּעַרְגֶּערס זון עַר אײַז דײַן חֶתָן.

און הָאָט אַיִר דְּעַרצײַלְט גָּאָר דִּי מַעֲשֵׂה וואַס מֵיט
אַיִר הָאָט זײַךְ גִּיטָאן. און ווי דְּעַר בְּעַרְגֶּער הָאָט זײַךְ מוּסֶר
נֶפֶשׁ גִּוּוֹען פּוֹן מֵינֶעט וועגִין. און עַר אײַז מֵיט מִיר
גִּוּוֹען אִין דִּי זײַבִּין עֶרְטֶער (דִּהײַנו אִין דִּי זײַבִּין עֶרְלײַ וואַסֶּערִין)
און אײַךְ הָאָב אַיִם אַלֶּע מָאל גִּישׁוּוואַירִין בײַ גָּאָט אַז גָּאָר

אַנגײזאַגט. אַז ער זאל דאס כתב זייער זייער היטין. און זי האט זיך אונטן אונטער גחתמ'ט.

דערנאך איז אזוי גיווען פנ"ל. די ממונים האבן גינומען איין אנדערין מענטשן. און אים האבן זיי גילאזט. איז ער זיך אנוועק גיגאנגען. און ער איז גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער איז גיקומען צום ים. האט ער זיך גיזעצט אויף איין שיף און איז אנוועק אויף דעם ים.

איז אנגינקומען א גרויסער שטורעם ווינט. און האט אנוועק גיטראגין די שיף צו איין בארטין וואס דארט איז גיווען מדבר (דהיינו וויסט) און מחמת דעם גרויסן אימפעט איז די שיף צו בראכן גיווארין נאר די מענשן פון דער שיף זענען ניצול גיווארין און זיי זענען ארויס אויף דער יבשה.

און דארט איז גיווען מדבר זענען די מענשן פון דער שיף גיגאנגען זיך זוכן עפעס עסין. איטליכער האט זיך גיזוכט עפעס עסין. ווארין אויף דעם ארט איז ניט גיווען דער סדר אז די שיפן זאלן אהין אנקומען. ווארין סע איז גיווען מדבר. איבער דעם האבן זיי זיך ניט גירעכט דארט אז סע זאל עפעס א שיף אנקומען אז זיי זאלן זיך אומקערין אהיים.

זענען זיי דארט גיגאנגען אין דער מדבר זיך זוכן עסין. און זיי זענען צושפרייט גיווארין אהין און אהער איטליכער באזונדער.

איז דער בחור גיגאנגען אין דער מדבר. און ער איז גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער האט זיך דערווייטערט פון דעם בארטן און ער האט זיך גיוואלט אומקערן. און ער האט שוין ניט גיקענט. און וואס ער האט זיך גיוואלט אום קערן איז ער אלץ מער דערווייטערט גיווארין.

ביז ער האט גיזעהן אז ער קאן זיך שוין ניט אומקערין. איז ער גיגאנגען און גיגאנגען. אין דער מדבר. און ער האט גיהאט אין דער האנט א בויגין וואס ער האט זיך מציל גיווען א קעגין די חיות רעות פון דער מדבר.

און ווי ער איז גיגאנגען. האט ער זיך דארט גיפונען עפעס עסן. און ער איז אזוי גיגאנגען און גיגאנגען ביז ער איז ארויס פון דער מדבר. און ער איז גיקומען צו איין ארט. וואס דארט איז גיווען א ליידיק ארט. און סע איז דארט גיווען וואסער און ביימער ארום פון פירות. און ער האט גיגעסן פון די פירות און האט גיטרונקען פון דעם וואסער.

און ער האט זיך מיישב גיווען אין דער דיעה. אז ער זאל דארט אנוועק זיצן ווייל ער וועט לעבן. ווארן בלויז איז זיך אים שוין שווער אום צו קערן זיך אין ישוב ארין. און ווער ווייסט צו ער וועט נאך קומען צו אזוי איין ארט. אז ער וועט דאס ארט אנוועק לאזן. און וועט פון דאנעט אנוועק גיין.

איבער דעם האט ער געוואלט דארט אנוועק זיצן. און ער זאל דארט איבער לעבן די וועלט. ווארן סע איז אים דארט גוט גיווען. ווארן ער האט זיך גיהאט די פירות צו עסן. און וואסער צו טרינקען.

און אמאל פלעגט ער זיך ארויס גיין און פלעגט זיך שיסן מיט זיין בויגן א האז אדער א הערש האט ער גיהאט פלייש צו עסן.

און ער פלעגט זיך דארט חאפן פיש ווארן דארט איז גיווען זייער גוטע פיש אין דעם וואסער. איז אים גיפעלן אז ער זאל דארט איבער לעבן זיינע יארן.

לאמיר זיין פאר הערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (4)

- ווייל זי האט געשפירט די אמת'דיקייט פון די ווערטער
- ווייל די מאמע איז געווען א יראת שמים
- וויל די טאכטער איז אויך געווען א יראת שמים
- וואס האט די טאכטער אויסגעמאלעוועט אויף די כתב וואס זי האט געשיקט פאר'ן זוהן פון בערגיר?
- אלע פלעצער וואו איר מאמע האט זיך באהאלטן מיט זיין טאטע
- די מדברות און וועלדער וואו זיי האבן זיך באהאלטן
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- צו וואו איז דער זון פון בערגיר אונגעקומען נאכן גיין אויפן ים?
- צו א מדבר
- צו א ישוב
- צו א גרויסע מדינה
- וויפיל צייט האט ער געטראכט דארט צו בלייבן?
- אפאר יאר
- ווי לאנג ער לעבט
- ביז דער קעניג וועט אים זוכן
- האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
- נ"ן
- א חלק

- א. צום סוף איז געלונגען פאר'ן קיסר אויסצופירן די פלאן מיט'ן זון פונעם בערגיר?
  - ניין.
  - אים צו מעביר זיין יא, אים צו ארים מאכן נישט.
  - ער האט אים סיי ארים געמאכט און סיי מעביר געווען.
- ב. וואס האט פארציילט די ווייב פון ארימאן פאר איר טאכטער?
  - איר גאנצע מעשה און ווי ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר איר
  - די שבועה וואס זי האט געשווארן אז איר גאנצע גוטץ זאל נישט זיין פארמיטן פון אים
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. די ווייב פון ארימאן האט געזאגט פאר איר טאכטער אז דער טאטע וויל הרג'נען דעם זוהן פון בערגיר, פארוואס?
  - ווייל ער האט אים פיינט
  - וועגן זיין גדלות
  - וועגן זיין שלעכטיקייט
- ד. און וואס האט זי אים געזאגט וועגן חתונה האבן?
  - זאלסט לכתחילה נאר חתונה האבן מיט'ן זוהן פון בערגיר
  - מעגסט חתונה האבן מיט וועמען דו ווילסט
  - דער זון פון בערגיר איז דיין חתן, און זאלסט נישט וועלן קיין אנדערן אויף דער וועלט
- ה. פארוואס האט די טאכטער אנגענומען די ווערטער פון איר מאמע?
  -

טיפער געטראכט

ביי וועלכע נאך מעשה ווערט דערמאנט אז איינער איז געגאנגען אין מדבר ?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

מיט וואספארא נישט גוטע מידה האט זיך דער ארימאן געפירט צום בערגיר ? כפוית טובה וועלכע דרגות האט מען ארויף גענומען דער ארימאן כדי די שרים זאלן קענען זיך משדך זיין מיט אים ? ריין ג'ווארין, דינען ביים קיסר, א יעד'נראל, א קיסר, א קיסר איבער דער וועלט.